

Vigtighed, hvorledes § 8 bliver redigeret, og hvilken Skjæbne de forskjellige Vndringsforslag, der ere stillede med Hensyn til denne Del af Lovforslaget, ville faae dels nu og dels mulig senere, for saa vidt man tænker paa disse fremtidige Vndringsforslag. Derfor tror jeg, at disse Ting ingenlunde kunne skilles ad, og jeg mener, at de erede Medlemmer, som overhoved ønske at gjøre Noget i denne Retning, men ikke føle sig tilfredsstillede ved §§ 6, 7 og 8 af den Grund, jeg har nævnt, fornøstigtvis maa være henviste til at stille andre efter deres Mening hensigtsmæssige Vndringsforslag til § 8, men ingenlunde til at kaste det Hele bort, thi saa ville de efter min Opfattelse opnaa det stik Modsatte af, hvad de egentlig ere stemte for. Med Hensyn til de Vndringsforslag, som der saaledes kunde være Spørgsmaal om at stille til § 8, vil jeg dog sige, at jeg jo ikke godt nu kan udtale mig om ganske almindelige Henstillinger eller Sligt i denne Retning, jeg mener, at det især, naar Sagen er kommen saa vidt frem som nu, og 1ste Behandling forlængst er overstaaet, er en billig Fordring fra Ministerens Side at ville se de Løfter, som han skal erklære sig over, formulerede som Vndringsforslag, og det Samme er ogsaa det, som jeg vil gjøre gjældende overfor det erede 7de Medlem for 2den Kreds (Schlegel). Den Tanke, som han fremsatte er jeg paa ingen Maade imod, vortimod maa det vistnok fra alle Sider erkjendes, at kunde der træffes en Ordning, hvorved det blev uundværdigt at gjentage disse Paategninger hver Gang, et Lyendeforhold fornyedes paa Grund af, at det ikke opsiges, vilde det være en Fordel; men det maatte altid hero paa, forekommer det mig, hvorvidt det er muligt at udtrykke denne Tanke i et Vndringsforslag saaledes, at det vilde kunne passe ind i hele det System, som Loven opstiller. Derfor kan jeg kun sige ganske i Almindelighed angaaende disse mere ubestemte Udtalelser faavel fra den erede 7de Landsstingsmand for 2den Kreds (Schlegel) som fra den 4de Landsstingsmand for 8de Kreds (Schütte), at jeg, forinden jeg kan sige noget Bestemt om, hvad der er fremkommet fra de Herrers Side, maa ønske at se Vndringsforslagene. — Der er endnu en Bemærkning, jeg vil gjøre med Hensyn til, hvad der er fremkommet fra den erede 3die kongevalgte Landsstingsmand (Wising), navnlig med Hensyn til § 9 i Lovforslaget, om hvilken der iøvrigt ikke har været nogen videre Diskussion, og om hvilken der paa dette Stadium af Sagen heller ikke kan ventes nogen Diskussion, eftersom den slet ikke har været Gjenstand for Vndringsforslag, hverken fra Udvalgets eller fra anden Side. Med Hensyn til denne § 9 i Lovforslaget vil jeg ikke undlade at gjøre opmærksom paa, at det erede Medlem gjorde sig skyldig i en meget betydelig Feiltagelse, en for mig næsten uforklarlig Feiltagelse, med Hensyn til hans Opfattelse af Paragrafen,

hvorved han kom til at give Paragrafen en meget større Rækkevidde, end den i Virkeligheden har. Det maa nemlig vel erindres, at det paa ingen Maade er Tilfældet, at Paragrafen hjemler den offentlige Politiretsbehandling, saa snart et Lyende kommer og siger, at det uden Grund er bortvist af Husbondens Tjeneste, men det er kun, naar Husbonden er flyttet ud af Jurisdiktionen siden Lyendeforholdets Ophør, altsaa i Tilfælde, som ville være en Sjældenhed; i de almindelige Tilfælde, hvor Husbonden ikke er flyttet, men er, hvor han har været hele Tiden, medfører § 9 ingen Forandring i det Bestaaende, og der maa man som sædvanlig holde sig til den almindelige private Politiretsbehandling. § 9 er jo foranlediget derved, at man fra saa mange Sider havde klaget over, at Lovgivningen ikke tilbød noget tilfredsstilligt Værn mod det, at Lyendet ulovlig forlod sin Tjeneste og derpaa drog bort til en fremmed, maaste langt bortliggende Jurisdiktion, idet det saa for Husbonden var forbundet med saa store Vanskeligheder at forfølge Lyendet paa et fjernliggende Sted, at han i de fleste Tilfælde foretrak at lade rent være. Det var den Ulempe, man klagede over, og for at afhjælpe denne foreslog Regjeringen, at der skulde Afgang for Husbonden til i saa Tilfælde at drage Lyendet til Ansvar under en offentlig Politifag, det vil sige, at der skulde være Afgang for Husbonden til at drage Lyendet til Ansvar under en offentlig Politiretsfag, naar det var flyttet ud af Jurisdiktionen, men ellers ikke, og med Hensyn hertil var det, at man i Folkethinget forlangte, at Ligheden skulde gjøres gjældende i Forholdet, hvilket fører til og kun kan føre til, at Lyendet skal have den samme Ret overfor Husbonden, naar Husbonden er flyttet ud af Jurisdiktionen, men ganske vist ikke ellers, eller paa anden Maade. Derfor mener jeg, at hvilken Mening man ellers kan have om Bestemmelsen i § 9, saa har den ingenlunde og navnlig ikke for Husbondens Vedkommende nogen saadan gennemgribende praktisk Betydning, som man af de Indvendinger, som det erede Medlem gjorde, nærmest skulde tro. Jeg skal iøvrigt ikke gaa ind paa den mere almindelige Betragtning med Hensyn til den formentlige Besynderlighed i Tiden, at man paa den ene Side kræver den størst mulige Frihed i alle Retninger for det enkelte Individ, men paa den anden Side ogsaa ved enhver Leilighed paakalder Statsmagtens Hjælp. Jeg skal med Hensyn hertil blot bemærke, at for mig staar det ikke som nogen saadan særdeles stor Besynderlighed eller som et særdeles uforklarligt Fænomen, fordi det for mig staar ganske klart, at der ved Siden af denne Bestræbelse efter Frihed for Individet, som ganske vist er til Stede og har været til Stede, tillige gaar en Bestræbelse for at paakalde Statsmagtens Hjælp for de Svage, de mindre Begunstigede i